

Поема

Я. Кухаренкові¹

На пам'ять 7 мая 1875 року

Не на Україні, а далеко,
Аж за Уралом, за Елеком²,
Старий недобиток варнак³
Мені розказував отак
Про сю криницю москалеву,
А я, сумуючи, списав,
Та рифму нищечком додав,
Та невеличку і дешеvu
(Звичайне, крадене) зобгав
Тобі поему на спомини,
Мій друже щирий, мій єдиний!

I

Після великої зими⁴
За Катерини за цариці⁵,
Москаль ту викопав криницю;
А як він викопав, то ми
Оце й розкажемо в пригоді,
А ви записуйте — не шкодить
Такою річ і записать.
Бо се не казка, а билиця,
Або бувальщина, сказать.
Отак пишеть. Була криниця,
Ні, не криниця, а село,
Пишеть, давно колись було
Межи садами, при долині,
Таки у нас на Україні
Було те божее село.
В селі тому вдова жила,
А у вдови дочка росла

І син малоліток.
Добре мати діток
Багатому, хвалить бога
В розкошах! А вбогій
Вдові не до того,
Бо залили за шкуру сала,
Трохи не пропала.
Думала іти в черниці
Або вбитись, утопитись,
Так жаль маленьких діток стало
Звичайне, мати, що й казати.
Та, може, ждався-таки й зять:
Бо вже Катруся підростала
(Катрусею вдовівна звалась),—
Чи вік же їй продівувати?
Зносити брівоньки нізащо.
Хіба за те, що сирота?
А красота-то, красота!
Мій боже милий! А трудяще,
А чепурне, та роботяще,
Та тихе. Бач, і сирота,
А всім була навдивовижу.
Бувало, вигляне із хижі,
Як тая квіточка з роси,
Як тее сонечко з-за хмари.
Ввесь похолону, неживий
Стою, бувало. Ані кара,
Ні муки, кайдани,
Ніже літа, сину,
Тії сили не втомили...
Отак і загину!
Так і згину. Бо дивися:
Смерті сподіваюсь,
А ридаю, мов дитина,
Як я нагадаю
Катерину. Слухай, сину,
Мій друже єдиний!
Слухай добре, та записуй,
Та на Україні,
Як бог тебе допровадить,
То розкажи, сину,
Що ти бачив диявола
Своїми очима.

II

Так, бачиш, дівонька ота
Росла собі. І роботящий
(Бо всюди сироти ледащо)
У наймах виріс сирота,
Неначе батькова дитина.
Отож той самий сиротина
У наймах сяк собі, то так
Придбав, сірома, грошенят,
Одежу справив, жупанину
Та ні відсіль і ні відтіль
Купив садочок і хатину;

Подякував за хліб і сіль
І за науку добрим людям
Та до вдовівни навпростець
Шелесть за рушниками!
Не торгувались з старостами,
Як те бува з багатирями;

Не торгувавсь і панотець
(На диво людям та на чудо),
За три копи звінчав у будень,
Без пихи, так, як довелось.
Отут-то, голубе мій сизий,
Отут-то й лихо почалось!

III

Уже, либонь, після покрови
Вертався з Дону я та знову
(Бо я вже двічі посилав
До дівчини за рушниками)
Послать і втретє міркував.
Та з чумаками та з волами

Якраз в неділю на весілля
До удовівни причвалав.
Пропало! Все добро пропало!
Ані щетинки не осталося.
Пропав і я; та не в шинку,
А на кобилі⁶. На віку
Всі люде бачать лихо, сину,
Але такого, мій єдиний,
Такого лютого ніхто,
Ніхто і здалека не бачив,
Як я, лукавий. А тим часом
Просохли очі у вдови.
Неначе в бога за дверима,
У зятя та в сина
Стара собі спочиває,
А на Катерину,
На дитя своє єдине,
Тільки поглядає.
А я в шинку з п'яницями
Душу пропиваю!..
Та й пропив. Запродав душу,
І душу, і тіло;
Тіло катові, а душу!..
О боже мій милий!
Хотілося б жить на світі,
Та ба! Треба вчитись,
Ще змалечку треба вчитись,
Як на світі жити,
А то битимуть, та й дуже!..
Не знаю, мій друже,
Чи сатана лихо коїв?
Чи я занедужав?
Чи то мене злая доля
Привела до того,—
Таки й досі ще не знаю,
Не знаю нічого.
Знаю тільки, що тверезий,
Бо вже ані вина,
Ні меди, ні оковита
Не пилися, сину.
Отаке-то сподіялось.
Вмер батько і мати,
Чужі люде поховали...
А я, мов проклятий
Той Іуда, одринутий
І людьми, і богом,

Тиняюся, ховаюся,
І дійшло до того,
Що я вночі, підкравшись,
Максимову хату
(Бо його Максимом звали,
Вдовиного зятя)
Запалив. Згоріла хата.
А душа проклята
Не згоріла. Моя душа!
Мій друже, мій брате!
Не згоріла, а осталась,
Тліє, й досі тліє!
І коли вона зотліє,
Коли одпочине?
Святий знає.

IV

З переляку
Вмерла Катерина.
А Максим на пожарище
Та на попелище
Подивився. Нема ради!
Тільки вітер свище
У димарі та в комині.
Що на світі діять?
І що тепер йому почати?
Подумавши, перехрестивсь
Та й знов пішов у наймити
Голодні злидні годувати.
Вдова осталась не сама,
А з сином парубком; женити
Його збирались восени.
Аж гульк! Од матушки-цариці,
Таки із самої столиці,
Прийшов указ лоби голить.
Се в перший раз такий указ
Прийшов з Московщини до нас.
Бо на Україні в нас, бувало,
У козаки охочі йшли,
А в пікінери⁷ вербовали,
Та теж охочих. На селі

Зобралася громада радить,
Кого голить у москалі.
Порадили громадою
Та скурвого сина,
Вдовиченка ледащицю,
Забили в скрипицю⁸
Та й повезли до прийому.
Он яке твориться
На сім світі! Яка правда
У людей, мій сину.
Така й досі, я думаю,
В нас на Україні.
Та другої і не буде
В невольниках людях.

V

Через год ото й велика
Зима наступила.
До зеленої неділі
В байраках білили
Сніги білі; тойді ж ото
І Очаков⁹ брали
Москалі. А Запорожжя
Перше руйновали.
Розбрелось товариство,
А що то за люде
Були тії запорожці —
Не було й не буде
Таких людей.
Під Очаков
Погнали й Максима.
Там-то його й скалічено,
Та й на Україну
Повернено з одставкою:
Бачиш, праву ногу
Чи то ліву підстрелено...
Мені не до того
Було тойді. Знову люта
Гадина впилася
В саме серце; кругом його
Тричі повилася.

Як той Ірод. Що тут робить?
Не дам собі ради.
А Максимові кривому
Нічого не вадить;
Шкандибав на милиці
І гадки не має.
А в неділеньку святую
Мундир надіває,
І медаль, і хрест причепить,
І заплете косу,
Та ще й борошном посипле.
Я не знаю й досі,
Нащо воно москалі ті
Коси заплітали,
Мов дівчата, та святее
Борошно псували?
На іграшку, я думаю,
Так собі, абито!
Отож, було, мов генерал,
Максим сановито
Прибереться у неділю
Та й пошкандибає
У храм божий. На криласі
Стане, та й співає
За дяком-таки, та возьме
Та ще й прочитає
Апостола серед церкви.
Вивчився читати
У москалях. Непевний був
Максим отой, брате.
А трудящий, роботящий,
Та тихий до того,
Та ласкавий... Було, тобі
Ніже анікого
Не зачепить, ніже ділом,
Ніже яким словом.
«І талан, і безталання,
Все,— каже,— од бога,
Вседержителя святого,
А більш ні од кого».
Преблагий був муж на світі
Максим отой, сину.
А я! а я!.. не вимовлю.
Моя ти дитино!
Я вбив його. Постривай лиш,
Трохи одпочину.

Та тойді вже.

VI

Так ти кажеш,
Що бачив криницю
Москалеву, що ще й досі
Беруть з неї воду,
І хрест, кажеш, коло шляху
І досі господній
Стоїть собі на роздоллі.
А не розказали
Тобі люде там нічого?..
Вже повимирали
Тії люде, мої свідки,
Праведнії люде!
А я й досі караюся
І каратись буду
Й на тім світі.
Ось послухай,
Доводить до чого
Сатана той душу нашу:
Як не схаменеться
Та до бога не вернеться,
То так і воп'ється
Пазурями в саме серце.
Ось слухай же, сину,
Про Максима праведного...
Було, не спочине
Ніколи він. А в неділю
Або в яке свято
Бере святий псалтир в руки
Та й іде читати
У садочок. У садочку
Та у холодочку
Катерину поховали,
Отож у садочку
За упокой душі її
Псалтир прочитає,
Потім собі тихесенько,
Тихо заспіває
С о с в я т и м и; та й заплаче.

А потім пом'яне
О здорові тещу з сином
І веселий стане.
«Все од бога,— скаже собі,—
Треба вік дожити».
Отакий-то муж праведний
Був він на сім світі.
А у будень, то він тобі
Не посидить в хаті,
Все нишпорить по надвір'ю.
«Треба работати,—
Було, скаже по-московськи,—
А то, лежати в хаті,
Ще опухнеш». Та взяв якось
Заступ і лопату,
Та й пішов собі у поле
Криницю копати.
«Нехай,— каже.— Колись люде
Будуть воду пити
Та за мою грішну душу
Господа молити».
Вийшов в поле геть од шляху,
У балку спустився
Та й викопав при долині
Глибоку криницю.
(Не сам-один; толокою
Йому помагати
Й добрі люде приходили
Криницю копати).
І виложив цямриною,
І над шляхом в полі
Височенний хрест поставив...
Зо всього роздолля
Широкого було видно.
Се, бачиш, для того,
Щоб знать було, що криниця
Єсть коло дороги,
Щоб заходили з криниці
Люде воду пити
Та за того, що викопав,
Богу помолитись.

А тепер уже, он бачиш,
Доходить до чого.
Що я стратить наміряюсь
Максима святого.
Отаке-то! А за віщо?
За те, за що Каїн
Убив брата праведного
У світлому раю.

Чи то було у неділю,
Чи в якеє свято?
Слухай, сину, як навчає
Сатана проклятий.
«Ходім,— кажу,— Уласович,
На твою криницю
Подивитись».— «Добре,— каже,
Ходімо напитись
Води з неї погожої».
Та й пішли обое,
І відерце, і віжечки
Понесли з собою.
От приходим до криниці,
Я перш подивився,
Чи глибока. «Власовичу,—
Кажу,— потрудися
Води достать, я не вмію».
Він і нахилився,
Опускаючи відерце;
А я... я за ноги
Вхопив його та й укинув
Максима святого
У криницю... Такеє-то
Сотворив я, сину!
Такого ще не творилось
В нас на Україні.
Та й ніколи не створиться
На всім світі, брате!
Всюди люде, а я один
Диявол проклятий!

VIII

Через тиждень вже витягли
Максима з криниці
Та у балці й поховали.
Чималу каплицю
Поставили громадою,
А його криницю
Москалевою назвали.
От тобі й билиця
Про ту криницю москалеву.
Нелюдська билиця.

А я пішов у гайдамаки,
Та на Сибірі опинивсь.
(Бо тут Сибір була колись) ¹⁰.
І пропадаю, мов собака,
Мов той Іуда! Помолись
За мене богу, мій ти сину,
На тій преславній Україні,
На тій веселій стороні,—
Чи не полегшає мені?

*[Друга половина 1857
Орська кріпость] -*

*1857, мая 16,
Новопетровское
укрепление*

Поєма відома у двох редакціях. Перша редакція написана 1847 р. в Орській фортеці. Друга—1857 р. в Новопетровському укріпленні й остаточно оброблена 1858 р. у Петербурзі. У цьому виданні - друга редакція.

1. *Кухаренко Яків Герасимович* (1800—1862)—український письменник і етнограф, наказний отаман Чорноморського козацького війська. Автор п'єси «Чорноморський побит на Кубані» та етнографічних нарисів. Приятель Т. Шевченка; морально і матеріально підтримував поета в роки заслання. Поет ділився з ним творчими задумами, надсилав йому деякі свої твори.

2. *Елек* (Ілек) — «тогобічна невеличка річка уральська, вливається в Урал, меж Оренбургом та Уральськом». (Прим. Т. Шевченка).

3. *Варнак* — «клеименный каторжник». (Прим. Т. Шевченка). Каторжникам-утікачам ставили тавро.

4. *Після великої зими...* — Йдеться про холодну зиму 1782 р., коли сніг на Україні лежав до червня місяця.

5. *За Катерини за цариці...* — Мова йде про російську імператрицю Катерину II, правління якої характеризувалося зміцненням дворянської диктатури та посиленням кріпосництва в Росії й на Україні. Т. Шевченко гостро картав її як захисницю інтересів дворянства та душительницю народно-визвольних рухів у Російській імперії.

6. *Кобила* — тут: колода, до якої прив'язували засудженого до покарання різками.

7. *Пікінери* — військовопоселенські полки, створені на Україні царським урядом в другій половині XVIII ст. для захисту від нападів турків і кримських татар. Пікінери були озброєні рушницями й списами-піками, звідси й їхня назва.

8. *Скрипиці* — дерев'яні колодки, що їх набивали на ноги в'язням замість кайданів.

9. *Очаков* (Очаків) — турецька фортеця над Дніпровсько-Бузьким лиманом (тепер місто Миколаївської області). В поемі йдеться про взяття Очакова російськими військами в

1788 р під час російсько-турецької війни 1787—1791 рр. За Ясським мирним договором 1791 р. Очаків відійшов до Росії.

10. *Бо тут Сибір була колись...* — Тут Сибір — у розумінні місця заслання.